

Udtalelse fra Indenrigsministerens Side ikke kan være blottet for al Grund, men jeg siger, at Sagen ikke bør vedblive at staae i den Stilling, at Skylden med større eller mindre Joie kan kastes paa Rigsdagen, hvis denne Sag gaar istaa. Jeg har fra den første Dag af tilladt mig at udtale for de Mænd, der have viist sig ivrigt for denne Sags Fremme, at den eneste rigtige Politik fra Rigsdagens Standpunkt vilde være at bevilge, hvad Regjeringen fordrer, men dermed ogsaa at lade hele Feilen, det hele udeelte Ansvar hvile paa Regjeringen. Jeg troer, at det er en meget stor Feil, at man igjennem en Mængde smaa Modificationer i Udtryksmaaden har villet tvinge Regjeringen ind i en vis Retning, hvoraf Følgen er bleven, at de Bedkommende selv paa en Maade have taget Skade for Hjemsjæld, naar Resultatet er blevet et heelt andet end det, der var tilsligtet; men paa den anden Side mener jeg, at Regjeringen heller ikke skal have Lov til at hvile i denne Position og sige: „Vi ville fremme Sagen, vi ønske Intet højere, men I have nægtet os de dertil fornødne Penge ved at knytte Bevillingen til mere eller mindre uklare Betingelser, — og det er saaledes Eders Skyld, hvis Sagen gaar istaa.“ — Jeg vilde derfor, hvis Sagen ellers maatte finde Anklang her i Forsamlingen, finde meget god Grund til at vende tilbage til Regjeringens Forslag. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at efter min Mening frembyder dette i finansiell Henseende ikke den allermindste Betænkelighed; thi paa den ene Side vil det, at den forlangte Sum bevilges, ingenlunde sige det Samme, som at Pengene skulle udgives, men kun, at de kunne udgives; men der kan altsaa ogsaa udgives meget mindre end bevilget; det er saaledes en Selsylge, at den nuværende Indenrigsminister ganske vist ikke vil bruge en eneste Skilling mere end nødvendigt, og i saa Fald kan det jo gjerne være, at Statsregnskabet i sin Tid vil udvise, at medens der er

bevilget 85,000 Rd., er der deraf kun udgivet 20,000 Rd., — og paa den anden Side troer jeg ikke, at, naar der virkelig paa en forsvarlig Maade var truffet de fornødne Skridt, og det saa siden viste sig, at de bevilgede Penge vare brugte paa en Maade, som vel i sin Detail kunde retfærdiggjøres, uagtet man ikke var kommen heelt tilende med Linien, Indenrigsministeren vilde tage i Betænkning at fore Banen tilende og ialtfald først i dette Niemed fremkomme med en Tillægsbevillingslov. Finantsfeltet gjør det altsaa hverken fra eller til; det er aldeles urigtigt at gaae ud derfra, at ved at votere 60,000 Rd. er der, i Sammenligning med at votere 85,000 Rd., sparet 25,000 Rd. Paa den anden Side kan jeg heller ikke forstaae, hvad man tænker sig ved Nivellementet af 2 Linier i den Betydning, at de skulde kunne koste 60,000 eller 85,000 Rd.; jeg troer forsaavidt, at det er en aldeles rigtig Bemærkning, der i sin Tid er gjort om det suldkomne detaillerede Nivellement med alle dertil hørende Profiler, Overslag, Tegninger o. s. v.: at man nemlig aldeles Intet kan sige derom, førend Linien er bestemt, og det er netop det, som Folkethinget har meent efter den Maade, hvorpaa det har villet have Pengebevillingen formuleret. Men derimod er det ganske vist, at det aldeles ikke er muligt at træffe det rette Valg mellem 2 Linier blot ved at see paa Kortet; thi det er ganske vist, at dertil høre saadanne foreløbige Arbejder, jeg troer Tegniskerne kalde det „Recognoscering“, d. e. en saadan foreløbig Undersøgelse eller Gransgning af Terrainet, hvorved man faaer, om ikke saa nøiagtige Overslag, at man uden Videre kan gaae hen og sætte Arbeidet i Gang, saa dog Overslag over Liniernes relative Beføstning, saa at man, naar de ellers foretages nogenlunde efter de samme Principer, kan komme til tilstrækkelig Klarhed om, hvilken Linie man bør vælge.